

udarbejdes og godkendes i NATO og ikke i EU eller Vestunionen. Hvis det også er forslagsstillerens mening med den anden pind, så synes vi naturligvis, det er positivt, men vi synes, det er en anelse for kryptisk formuleret til, at vi vil stemme for.

Men vi vil gerne sende det signal, at vi anerkender den diskussion, der finder sted, og den retoriske ændring, der er sket, i retning af at man betoner NATO-samarbejdet som det afgørende i stedet for EU og Vestunionen, og derfor vil vi ikke stemme imod forslaget til vedtagelse, men undlade at stemme.

Arne Melchior (CD):

Hr. Buksti fik i en af sine korte bemærkninger i starten af debatten sagt, at fordi man stiller en fælles forespørgsel – der er altså fem partier – behøver man jo ikke at være enig om, hvad den forespørgsel skal føre til. Det sagde hr. Buksti.

Derfor minder jeg ham om, at der ikke bare er stillet en fælles forespørgsel, men at der af de samme partier er fremsat et fælles forslag til, hvordan den debat skal slutte, nemlig med den foreslåede vedtagelse. Den kan man selvfølgelig som al anden tekst læse på forskellig måde, men jeg læser den som fru Antonsen og bestemt ikke som hr. Buksti.

Der står jo udtrykkeligt, at den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik har fået ny fremdrift, og at Amsterdamtraktaten giver nye muligheder for, at EU kan udfylde sin rolle på den internationale scene, altså i forsvars- og sikkerhedsspørgsmål, ikke i alle mulige andre spørgsmål, for det her er en forsvarsdebat, og den drejer sig om forsvarets forhold.

Når man så læser de to af de tre pinde – den tredje handler jo bare om at orientere – så går de i nøjagtig samme retning, nemlig at Danmark selvfølgelig hører til i et integreret europæisk sikkerheds- og forsvarsarbejde.

Man skal altså have nogle meget mørktfarvede briller på for at læse det anderledes. Det er jo også oplagt, at det må være i dansk interesse at deltage i forhandlinger om noget, som går os så tæt ind på huden, som angår os og vores fremtid og vores sikkerhed så meget, som det her gør.

I hvert fald to gange i dette århundrede har USA reddet Europa, reddet friheden og demokratiet for Europa. Nogle få europæiske lande var helt med, andre var delvis med, men uden USA havde det ikke nyttet en pind, og nu ser vi minsandten igen gang på gang, at når der på

europæisk grund opstår konflikter, krige, så skal vi også have USA's hjælp for at klare det.

Jeg kan godt forstå, og det er jo udtrykt gentagne gange fra USA's side, at de er grundigt trætte af, at vi ikke engang kan klare at begrænse konflikter – så slemme de end er – i vor egen verdensdel.

Det lykkedes da også hr. Buksti – og derfor forstår jeg godt, at venstrefløjen og Dansk Folkeparti, som jo hører sammen i denne sammenhæng, udfrittede ham meget stærkt – at få sagt: Det er en klar dansk interesse at deltage i forhandlingerne. Ja, så meget kommer det os ved, at hr. Buksti må sige, at det er en klar dansk interesse at deltage i forhandlingerne.

Men vi kan ikke deltage i forhandlingerne som turister, som gæster. Jeg ved godt, vi er observatører, men hvad er det for en sekundær rolle at spille? Når det drejer sig om penge, altså euroen, lige så vel som når det drejer sig om noget så essentielt, så livsvigtigt, som sikkerhed, er det selvfølgelig af den største betydning for os at være med, ikke bare på en lyttepost – det kunne vi sætte nogle journalister til – men at være med ved bordet med samme styrke og samme ret som alle andre og øve indflydelse ud fra den styrke.

Og jeg tolker egentlig udenrigsministerens tale på samme måde. Som han selv sagde, gik han undtagelsesvis herop under debatten; det gør ministre ikke så ofte. Det var altså meget vigtigt, at udenrigsministeren skulle gå herop og gentage, hvad han havde sagt. Og hvad havde han sagt? At der ikke er alternativer til NATO, og at der ikke skal oprettes en Europahær.

Begge de to forudsætninger – som jeg er enig med udenrigsministeren i, i hvert tilfælde indtil videre – muliggør, at Danmark deltager i det europæiske sikkerheds- og forsvarssamarbejde. Der er ingen af de to ting, som udenrigsministeren ønskede at gentage og understrege, der bliver forulempet derved.

Selvfølgelig skal vi være med. Og jeg regner denne debat som en festlig ouverture til de kommende forsvarsforligsforhandlinger. Det er i hvert fald helt oplagt, at SF og Enhedslisten og Dansk Folkeparti skal der ikke være bud efter ved den lejlighed. Det bliver såmænd også svært nok mellem de partier, der skal være med, ikke mindst mellem de to regeringspartier – det er jeg helt klar over – men vi har allerede i dag fået klargjort, hvor der overhovedet er